

Campbell McAlpine

A hűség, az árulás és a sérelem

TARTALOM

Előszó

1 Két város története

2 A hűtlenség portréja

3 Mit akartok nekem adni?

4 Hűség és hűtlenség

5 A hűtlenség oka

6 A megbántódás okai

7 Sértve érzed magad?

8 Hogyan maradhatsz szabad a megbántottság érzésétől?

Előszó

Salamon király évszázadokkal ezelőtt ezt írta: „*a sok könyvek írásának nincs vége, és a sok tanulás fáradtságára van a testnek*”. Nagyon szeretném tudni, mit mondana ma! A keresztny könyvesboltok polcai roskadoznak a sok száz témakörben megírt könyvek százaitól... Hogy kell prédikálni? Hogy lehet sikeres a házasságunk? Hogyan neveljük fel gyermekeinket? Hogyan élünk? Hogyan töltjük el öregségünket? Hogy kell meghalni? Bárcsak rendelkezett volna a korai egyház mindezzel a bölcsességgel! Ők mindezt még nem tudták, nem voltak bibliaiskoláik, rádió- és televízió-műsoraik, kazettáik, I.L.Y.E.N. meg O.L.Y.A.N. szerveze-teik, nem volt a kezükben egyik mai bibliafordítás sem, mégis a feje tetejére állították a világot. Csak annyit tettek, hogy lángolt bennük a szeretet Jézus és egymás iránt, és nagyon szerették a Szent Szellem hatalmát. Időnként szállodai szobák helyett egy börtöncellában találták magukat; taps helyett kigúnyolták és adományok helyett megkövezték őket; kozmetikai kezelés helyett sebhelyeket kaptak az arcukra; nehéz, de dicsőséges zárándokútjuk befejeztével pedig elnyerték a dicsőség koronáját.

Akkor hát miért van szükség arra, hogy egy újabb könyvvel egészítsük ki azoknak a könyveknek a tekintélyes sorát, amelyeknek nagy részét amúgy se olvassa el senki? Fogas kérdés, és csak egyetlen válaszom van erre: a Szent Szellem „késztet”, hogy vessem papírra a mai egyház egyik legnagyobb szükségét. Ez pedig abban áll, hogy sokkal nagyobb mértékben meg kellene nyilvánulnia annak, hogy valóban azok vagyunk, mint aminek valljuk magunkat. Láthatóvá kellene válniuk a **hűség** jeleinek, ami a **szeretet** egyik lényegi eleme. Jézus ezt mondta: „*Arról tudja meg a világ, hogy a tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok*”. Ez a szeretet és hűség nem csupán az Őhöz fűződő kapcsolatunkat fogja jellemezni, hanem azt is bizonyítani fogja a világ számára, hogy Jézust Isten küldte. Az Ő szavai szerint: „*Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem*”. Pál megdicsérte az efézusiakat „*az Úr Jézusba vetett hitükért, és a szentek iránti szeretetükért*”.

Ma olyan sok hűtlenséget láthatunk a világban. Olvassuk a megrázó statisztikai adatokat a szétesett házasságokról, a széttört otthonokról, felbomlott kapcsolatokról, megszegett ígéretekről és eskükről. Ezek közül a tragikus történetek közül sok mögött a hűtlenség lapul. Sajnálatos, hogy mindezek a dolgok nemcsak hitetlenek, hanem keresztnyek között is megtörténnek. Az ember elszomorodik, amikor azt hallja, hogy keresztnyek elválnak; hogy hívők kritizálnak hívőket; hogy a gyülekezetekben szakadások támadnak; és hogy keresztnyek pert indítanak egymás ellen. Magatartásunkat és kapcsolatainkat az alapvető hittételek egymástól eltérő értelmezései befolyásolják. Olyan címkéket aggatunk egymásra, mint hogy „karizmatikus” vagy „nem-karizmatikus”, kálvinista vagy örmény; elhatárolódunk egymástól aszerint, hogy ki mikorra teszi az elragadtatást az ezeréves békeországhoz képest; és hogy helyesnek tartjuk-e vagy sem, ha nők szerepet kapnak a gyülekezet vezetésében. Hát nem lenne csodálatos, ha egy szép napon kiderülne, kinek is volt igaza?! Pál szomorú szívvel írta a korinthusiaknak: „*mert megtudtam felőletek... hogy versengések vannak köztetek*”. Egy alkalommal, amikor egy házaspár heves vitába keveredett egymással, a feleség elhallgatott, felemelte a kezét, rámutatott az ujjára húzott gyűrűre, és így szólt: „Ugyanazon az oldalon állunk”. Istennek legyen hála, amiért minden igaz keresztny ugyanazon az oldalon áll, és egymással való közösségünk alapja János szerint: „*az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal való igaz közösségünk*”.

Ez a könyv tehát védőbeszéd a hűség mellett. Meg fogjuk nézni a hűség és a hűtlenség egy-egy legnagyobb példáját, amelyekről a Biblia említést tesz. Jézus hűségét és Júdás hűtlenségét. Bárcsak közel lenne az a nap, amikor a világ ezt fogja mondani: *„Nézzétek, mennyire szeretik egymást a keresztények!”*

1

Két város története

Keriót

Ki hallott már Keriótról? Nehéz lenne dicsérő szavakat mondani erről az álmos, jelentéktelen kis városról, ahol soha semmi izgalmas dolog nem történt. Egy ősi városka volt, amelynek létrejötte arra a korra datálható, amikor Izrael fiai elfoglalták az „ígéret földjét”. A Júda törzsének juttatott területen feküdt, mintegy tíz mérföldnyire délre egy ismertebb várostól, Hebrontól, amely az egyik menedékváros volt.

Nem kétséges, hogy Keriót örökre az ismeretlenség homályában maradt volna, ha nem itt születik meg valaki. Egy napon szokatlan mozgolódás támadt az egyik házban, amelynek végeredményeként felsírt egy újszülött, és valaki boldogan bejelentette: „Fiú!”. Talán megszólalt egy zenekar! A zsidó szokás szerint, amikor közeledett a szülés ideje, akkor összegyűlt néhány zenész a szülő asszony házában. Ha fiú született, akkor a zenekar ünnepi zenét játszott. Ha lány lett, akkor gyászos hangulatban összecsomagolták hangszereiket és hazamentek.

A fent említett gyermek büszke szüleinek ekkor nevet kellett választaniuk a fiú számára. Nem Simonnak nevezték, amint ez apjának neve alapján várható lett volna, hanem Júdásnak, ami dicséretet jelent. A Júda vagy Júdás név közkedvelt volt a zsidók között. Így hívták Jákób egyik fiát, akinek születésekor anyja - Lea - ezt mondta: „*Most már hálákat adok az Úrnak*”. Lehetséges, hogy a gyermeknek az újdonsült szülők becsvágya miatt kellett Istent dicsérve és tisztelve felnővekednie. Mennyire megrázta volna őket, ha megtudják, hogy eljön az idő, amikor fiuk neve - legyen akár Iskáriótes Júdás, akár Kerióti Júdás -, árulást, hűtlenséget fog jelenteni. Különös, de éppen a Júda név első viselője volt az, aki azt javasolta testvéreinek, hogy adják el fiatal testvérüket, Józsefet a kereskedőknek, és ez húsz ezüstpénzt hozott nekik a konyhára!

Ez a város mindörökre magán hordozza a szégyenbélyeget egyik fiának becsstelensége miatt. Jézus egy napon azt mondja majd erről a bizonyos napról, hogy: „*Jobb lett volna annak az embernek, ha soha nem született volna meg*”. Amikor a Biblia felsorolja a tanítványokat, az ő nevét mindig utolsóként említi. Péter úgy írja le őt, mint aki: „*vezetőjük lőn azoknak, akik megfogták Jézust*”. Lukács úgy utal rá, mint aki „*szintén áruló lett*”, János pedig ezt mondja róla: „*Júdás, aki elárulta Őt*”.

...Milyen kár ezért a városért, Keriótért!

Názáret

Még északabbra volt egy másik város, amelyet Názáretnek hívtak. Egy meredek domboldalon épült, tizennégy mérföldnyire a Galileai-tengertől. Rajta keresztül vezetett az Egyiptom és a Belső-Ázsia között húzódó út, ezért forgalmas útvonalnak számított. Ez volt József és Mária otthona, és Jézus itt élt kicsi korától kezdve egészen addig, amíg érett férfi nem lett. Természetesen nem itt született, hanem Betlehemben, amikor József és Mária odament, hogy az Augustus császár által kibocsátott rendelet szerint bejelentkezzen. Nem gyűltek össze zenészek az istálló körül, születésére várva, de mennyei kórus ünnepelte énekével születését.

Józsefnek és Máriának az sem jelentett problémát, hogyan nevezzék el őt. Ezt a menny már eldöntötte azzal a kijelentéssel hogy: „*nevezd az ő nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét bűneiből*”.

Názáret lett Jézus otthona. Csaknem harminc évet töltött el ebben a városban. Itt tanulta meg az ácsmesterséget, itt tanulta meg, hogyan kell családban élni, és itt kezdte el nyilvános szolgálatát, amit nem fogadtak el ott, ahol közismert volt, hanem szembeszegültek vele. Kétszer is kiűzték őt határai közül, és még azzal is megpróbálkoztak, hogy belelökjék egy szakadékba és megöljék. Végül Kapernaumba helyezte át lakóhelyét, de mindig „*Názáreti Jézus*” néven ismerték őt. Még a kereszten is ez a felirat állt: „*A názáreti Jézus, a zsidók királya*”.

Két város: Keriót és Názáret. Az egyik hírhedt, a másik híres. Két férfi: Jézus és Júdás. Évek múlva útjuk találkozik, meghoznak bizonyos döntéseket, és eldől a végzetük. Egy európai művészeti galériában van egy festmény, vagy talán inkább egy keretbe foglalt vászon, amely koromfeketére van festve. Ez minden! Alatta ezek a szavak állnak: „*Iskáriótes Júdás*”. Egy másik művész, Holman Hunt, készített egy festményt Jézusról. Egy égő lámpást tart a kezében, és a kép ezt a címet viseli: „*A világ világossága*”. Jézus és Júdás... fény és sötétség.

2

A hűtlenség portréja

Semmit sem tudunk Iskáriótes Júdás származásáról, gyermekkoráról, arról, hogy milyen volt tinédzserkorában, vagy hogy milyen munkát végzett. Valószínűleg egyike volt annak a sok embernek, akik kimentek a pusztaságba. Valami olyasmi történt ott, ami üdítően új volt a halott ortodox valláshoz képest. Egy férfi, aki a harmincas éveinek az elején járt, mágnesként vonzotta magához a tömegeket. Életének nagy részét remeteként élte le, de most leomló szakállával, ragyogó szemével és lángoló szívével megtérésre szólította fel hallgatóságát. Olyan megtérést követelt, amelyet a megváltozott életmód bizonyít. Nem félt az emberektől, és leleplezte a vallási vezetők képmutatását. A tövises bozóttal borított sziklás puszta volt a szószéke, amely időnként - ha egy szikra felgyújtotta - lángba borította a sivatagot. Amikor ez megtörtént, a kígyók és a viperák kibújtak lyukaikból, hogy elmeneküljenek az életüket fenyegető lángok elől. Illusztrációként használva ezt a képet odafordult a vezetőkhez, és így kiáltott fel: *„Viperák fajzati, kicsoda intett meg titeket, hogy a bekövetkező harag előtt meneküljete?”* Egyértelmű, hogy nem kortesbeszédet tartott! Jézus előhírnöke volt, az *„űtkészítő”*, akinek szolgálatát a próféták előre bejelentették. Sok embernek ő mutatta be a Názáreti Jézust.

Lehet, hogy Júdás ott volt azon a napon, amikor Keresztelő János rámutatott valakire a tömegben, és bejelentette: *„Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit”*. Annak is tanúja lehetett, amikor János megkeresztelte Jézust. Talán még a mennyei hangot is hallotta, amely ezt mondta: *„Te vagy az én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm”*? Azt viszont tudjuk, hogy Júdás ott volt egy másik tömegben, amely az egész éjszakát az egyik hegy lábánál töltötte. Jézus az előző este felment a hegyre, hogy az egész éjszakát imádságban töltsen. Reggel lejött, és a tömeg fellelkesült. Ma vajon milyen csodálatos dolgokat fogunk látni? Újabb csodákat? Újabb gyógyulásokat? Jézus csendben állt, és amikor az emberek köré gyűltek, neveket kezdett sorolni: Péter, András, Jakab, János, Filep, Bertalan, Máté, Tamás, Jakab, Simon, Júdás - Jakab testvére -, és végül: Iskáriótes Júdás. Így a Keriótból származó Júdás, aki ott állt a tömegben, a Názáreti Jézus követője lett. Annak a tizenkét tanítványnak az egyike volt, akiket Jézus apostoloknak is nevezett.

A következő három és fél év folyamán Júdás együtt élt ezzel az összetartó férficsapattal. Végighallgatta minden idők legnagyobb tanításait. Láta, hogy Jézus borrá változtatja a vizet; kiűz démonokat férfiakból és nőkől; megtisztít leprásokat. Különféle csodáknak lett a szemtanúja: látott meggyógyulni egy megszáradt kezét; látta, hogy Jézus megdorgálja a lázat; egy magatehetetlen ember teljesen meggyógyult; süketek visszanyerték hallásukat, vakok pedig látásukat. Legalább három alkalommal láthatta, hogy Jézus feltámaszt halottakat, és megfigyelhette, hogy Jézus úgy ad enni a tömegnek, hogy megszaporít néhány kenyeret és halat. Halálra rémült a viharba került hajóban, utána pedig láthatta, hogy Jézus egyetlen szavával csendet teremt. Egyfolytában láthatta annak a bizonyítékait, hogy Ő valóban az, mint akinek mondja magát: az élő Isten Fia. Hallhatta, amint imádkozik, és láthatta, amint sír a város felett, és kénytelen volt egyetérteni Poncius Pilátus szavaival: *„Semmi bűnt nem találok ebben az emberben”*.

Mégis, mindezek ellenére, Júdás egy napon elárulta Jézust, hűtlen lett hozzá, és eladta őt harminc ezüstpénzért. A hagyományok szerint Jézus többször is megmentette Júdást a

haláltól, meggyógyította szélütésben szenvedő apját és leprás anyját. Vajon mi történhetett? Mitől lesz egy tanítvány pusztítóvá; egy apostol hitehagyottá; egy barát ellenséggé? Nem a hetven, hanem a tizenkét tanítvány közé tartozott. Jézus a barátja volt. Dávid szavai kifejeznek valamit tetteinek rémületes voltából: „*Még az én jóakaróm is, aki kenyeremet ette, fölemelte sarkát ellenem*”.

Júdás lett a tanítványok csoportjának pénztárosa, valószínűleg azért, mert ő volt a legműveltebb, de ez a feladat leleplezte jellemének fogyatékoságát. Hűtlenül bánt a rábízott pénzzel, és János nyersen így fogalmaz: „*tolvaj vala*”. Hallotta, hogy Jézus figyelmeztet a kapzsiság veszélyére, és hogy: „*nem a vagyonnal való bővülködésben van az embernek az ő élete*”. Péter később ezt mondta róla: „*Júdás törvényszegést követett el, és elbukott*”. A törvényszegés egy félreérthetetlen parancs - a „*Ne lopj!*” - szándékos és tudatos megsértése. Ez volt életének az a „repedése”, az a nyílás, amit az ördög ki tudott használni. Amikor a bethániai Mária megkenté Jézus lábát a drága, illatos nárdusolajjal, Júdás volt az, aki ezt mondta: „*Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénáron, és miért nem adták a szegényeknek? Ezt pedig nem azért monda, mintha neki a szegényekre volna gondja, hanem mivelhogy tolvaj vala, és nála vala az erszény, és amit abba tesznek vala, elcsené*”.

Ezenkívül csalódást és kiábrándulást kellett megtapasztalnia. Júdás pozícióra és hatalomra vágyott. Az a reménysége, hogy Jézus megalapít egy fantasztikus királyságot, ahol neki is jutna egy hely, gyorsan elenyészett. Jézus népszerűsége csökkent, most pedig a saját haláláról kezd beszélni. Nem értette meg, hogy Jézus országa nem ennek a világnak a része, és egyértelmű, hogy teljesen rossz motivációból követte Jézust. Nem egyik pillanatról a másikra esett vissza, hanem lépésről-lépésre... ahogyan a hatalmasok elbuknak! Júdás tudta, mit jelent az Isten Országának evangéliumának hirdetése, a démonok kiűzése és a betegek meggyógyítása! Micsoda lecke ez valamennyiünk számára! Micsoda figyelmeztetés! Van-e „repedés” az életeden, van-e kapu az ellenség számára? Nem csoda, hogy Pál figyelmezteti az efézusiakat: „*...az ördögnek ne adjatok helyet. Aki oroz vala, többé ne orozzon... Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak. És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Szellemét...*”

Micsoda szomorúságot jelenthetett az Úrnak tudni azt, hogy a tizenkettő egyike áruló! Egy napon ezt mondta nekik: „*Avagy nem én választottalak-é titeket? És egy közületek ördög!*” Júdás hamarosan elköveti a történelem legsötétebb cselekedetét.

Alkalmazás

- Van-e „repedés” az életeden, valami olyan kapu, amelyet az ellenség ki tud használni? Amikor Izrael fiai elfoglalták Jerikót, Józsué azt mondta nekik, hogy semmit ne vegyenek el maguknak a zsákmányból. Ákán engedetlennek bizonyult, és az egyik dolog, amit ellopott, egy aranyból készült „ék” volt. Ha rést nyitunk az ellenségnek, akkor az beleveri ebbe az éket, a nyílás egyre nagyobb lesz, míg végül szélesre hasad.

Ha vannak ilyen dolgok az életedben, most azonnal számolj le velük! Valld meg, térj meg, fordulj vissza, és fogadd el az Úr megbocsátó kegyelmét!

3

Mit akartok nekem adni?

Az árulás színtere adva volt. A főpapok egyre jobban gyűlölték Jézust, és bizonyos események még jobban felszították ellenségeskedésüket. Volt egy szekta, akiket szadduceusok néven ismertek. Nem voltak sokan, de gazdagok és befolyásosak voltak, és ők is gyűlölték Jézust. Doktrínáik tagadták a halálból való feltámadást, az angyalok létezését és a halál utáni életet. A feltámadást tagadó elméletüket a közelmúltban szétzúzta az a tény, hogy Jézus feltámasztotta Lázárt a halálból. Ráadásul ezután a tömeg hangos ujjongással üdvözölte Jézust Jeruzsálem utcáin: „*Hozsánna, áldott az Izrael Királya, aki az Úr nevében jön!*” Kezdték kicsúszni a kezükből a dolgok, valamit tenniük kellett. A farizeusok rémületükben így kiáltottak fel: „*Nézzétek, az egész világ őt követi!*”

Jézus ellenségei valószínűleg a gondviselés áldásának tekintették, amikor egyik tanítványa felkereste őket és ezt mondta nekik: „*Mit akartok nekem adni, és én kezetekbe adom őt?*” Még álmodni se mertek arról, hogy találnak egy „beépített embert”. Megalkudtak, meg-egyeztek az árban, leszámoltak Júdas kezébe harminc ezüstpénzt, és megállapodtak abban, hogy keresni fogja a jó alkalmat Jézus elárulására. Júdas számára a kocka el volt vetve, felégette maga mögött a hidat, és megpecsételte a saját sorsát. Vissza kellett térnie a tanítványok csoportjához, mielőtt távolléte feltűnt volna a többieknek. Mit gondolnának akkor? Vannak akik felvetették azt a gondolatot, hogy Júdas igazából nem is akarta elárulni Jézust, de mivel úgy érezte, hogy nagyon lassan haladnak a dolgok, árulásával arra akarta készíteni Mesterét, hogy cselekedjen végre, és alapítsa meg királyságát. Júdas három és fél év alatt nem tanulta meg, hogy nem az emberek változtatják meg Jézust, hanem Ő változtatja meg az embereket.

A következő fontos esemény a húsvét ünnepe volt, és Jézus előtte még találkozni akart tanítványaival, amint azt már meg is szervezték. Lehet, hogy ez lesz az árulás alkalmas pillanata? Talán nem, mivel akkora tömeg gyűlt össze Jeruzsálemben az ünnepek miatt. De Jézus nagyon szeretett az Olajfák hegyén imádkozni; ott nem lesz tömeg, és a főpap minden eshetőségre készen felajánlotta, hogy egy csapat katona is részt vesz majd a letartóztatásban. Júdas azt ígérte, úgy fogja azonosítani számukra Jézust, hogy megcsókolja, tehát még a sötétség ellenére sem fogják valaki mással összetéveszteni. Így tehát, harminc ezüstpénzzel az erszényében felment az emeleti szobába, ahol hamarosan le fog majd lepleződni, ki is ő valójában. Nagyon hálás vagyok annak az ismeretlen költőnek, aki olyan erőteljesen írta le az árulás jelenetét:

Harminc ezüstpénzt adtak az élet Uráért,
Harminc ezüstpénzt, ez csak egy rabszolga ára volt,
De a papok ennyire becsülték az Isten szent Fiát,
Kimérték a templomban drága vérének árát.

Harminc ezüstpénz van Iskariótes kezében,
Harminc ezüstpénz, és egy fegyveres csapat segítségével,
Mint egy bárányt, amit a vágóhídra hajtanak, elviszik az Isten megalázott Fiát,
Éjfélkor a kertből, ahol verejtéke olyan volt, mint a vér.

Harminc ezüstpénz izzik az áruló agyában,
Harminc ezüstpénz, de micsoda pokoli nyereség,
„Vétkeztem, és elárultam a bűntelent” - kiáltotta lázasan lihegve,
Ledobta a templomban, és kirohant, hogy örültként haljon meg.

Harminc ezüstpénz hever az Isten házában,
Harminc ezüstpénz, de ez vérdíj,
Ezért odaadják idegenek temetőhelyéül
Saját Messiásuk árát, Aki kölcsönadott sírboltban nyugszik.

Lehet, hogy nem ezüstért, lehet, hogy nem aranyért,
De mégis tízezrek adták el az Élet Fejedelmét,
Eladták egy istentelen kapcsolatért, egy önző célért,
Egy futó semmiségért, egy üres névért,
Eladták a tudomány piacán, eladták a hatalom székén,
Eladták a szerencse szentélyében, a gyönyör lugasában,
Eladták egy szörnyű alkuban, amit csak Isten lát,
Mérlegeld lelkedben a kérdést... Nem te adtad el?

Eladták... Ó, Istenem, micsoda pillanat, a lelkiismeret hangját elfojtották,
Eladták, és egy síró angyal feljegyzi ezt a fatális döntést,
Eladták, de az ár eleven szénné változik,
És szűró fájdalmat okoz, amely ott izzik az ember lelkében:
Már túl késő megtérni.

Alkalmazás

- Mérlegeld a lelkedben ezt a kérdést: Nem te adtad el Őt?

4

Hűség és hűtlenség

Nincs még egy olyan eleven beszámoló azok között a történetek között, amelyeket a hűtlenség tragédiájáról és az igazi hűség értékeiről valaha is leírtak vagy feljegyeztek, mint amit János papírra vetett. Ő ott volt mint szemtanú. Egy nagy és csendes emeleti szobában történt, ahol Jézus és a tanítványok a húsvétot ünnepelték. A világtörténelem legnagyobb eseményének küszöbén álltak. A menny is és a pokol is felvonultatta teljes erejét; a tét pedig az emberiség örök sorsa volt. A próféták, bár teljes mértékben nem értették meg, előre megmondták, mi fog történni. Jézus is beszélt róla tanítványainak, de ők nem igazán értették, hogy miről beszél. Valamennyien ott voltak, Júdást is beleértve, aki - miután beszélt a főpapokkal - még időben odaért. Erszényében harminc ezüstpénz lapult.

Gondosan figyeljük meg, mi is történt! János Jézus halála, feltámadása és mennybemenetele után írta le a történetet. Képzeld magad elé a „szeretett tanítványt”, amint papírra veti beszámolóját, és rávilágít minden egyes részletre! Valószínű, hogy írás közben egy kis szünetet tartott, lenézett a lábára, és álmélkodva gondolt vissza arra, hogy Jézus letérdelt elé, megmosta és megtörölte a lábát. Egyetlen író sem tudja felülmúlni azt, amit János a Szent Szellem készítésére leírt, ezért lassan és figyelmesen olvassuk végig a történetet!

A húsvét ünnepe előtt pedig, tudván Jézus, hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához, mivelhogy szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket. És vacsora közben, amikor az ördög belesugallta már Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt, Tudván Jézus, hogy az Atya mindent hatalmába adott neki, és hogy ő az Istentől jött és az Istenhez megy, Felkele a vacsorától, leveté a felső ruháját, és egy kendőt vévén, körülköté magát. Azután vizet töltö a medencébe, és kezdé mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, amellyel körül vala kötve. Méne azért Simon Péterhez, és az monda néki: Uram, te mosod-e meg az én lábaimat? Felele Jézus és monda néki: Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted. Mondta néki Péter: Az én lábaimat nem mosod meg soha! Felele néki Jézus: Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs énhozzám. Mondta néki Simon Péter: Uram, ne csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is! Mondta néki Jézus: Aki megfürödött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta; ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan. Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt; azért monda: Nem vagytok mindnyájan tiszták!

Mikor azért megmosta azoknak lábait, és a felső ruháját felvette, újra leülvén, monda nékik: Értitek-e, hogy mit cselekedtem veletek? Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok. Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek. Bizony, bizony mondom néktek: A szolga nem nagyobb az ő Uránál, sem a követ nem nagyobb annál, aki azt küldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.

Nem mindnyájatokról szólok; tudom én kiket választottam el; hanem hogy beteljesedjék az írás: Aki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel ellenem. Most megmondom néktek, mielőtt meglenne, hogy mikor meglesz, higgyétek majd, hogy én vagyok. Bizony, bizony mondom néktek: Aki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. Mikor ezeket mondja vala Jézus, igen nyugtalankodék lelkében,

és bizonyosságot tőn, és monda: Bizony, bizony mondom néktek, hogy egy ti közületek elárul engem. A tanítványok ekkor egymásra tekintének bizonytalankodva, hogy kiről szól.

Egy pedig az ő tanítványai közül a Jézus kebelén nyugszik vala, akit szeret vala Jézus. Int azért ennek Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, akiről szól? Az pedig a Jézus kebelére hajolván, monda néki: Uram, ki az? Felele Jézus: Az, akinek én a bemártott falatot adom. És bemártván a falatot, adá Iskáriótes Júdásnak, a Simon fiának. És a falat után akkor beméne abba a Sátán. Monda azért néki Jézus: Amit cselekszel, hamar cselekedjed. Ezt pedig senki sem érté a leültek közül, miért mondta néki. Némelyek ugyanis alíták, mivelhogy az erszény Júdásnál vala, hogy azt mondá néki Jézus: Vedd meg, amikre szükségünk van az ünnepre, vagy hogy adjon valamit a szegényeknek. Az pedig, mihelyt a falatot elvevé, azonnal kiméne, vala pedig éjszaka.

Mikor azért kiment vala, monda Jézus: Most dicsőítették meg az embernek Fia, az Isten is megdicsőítették őbenne. Ha megdicsőítették őbenne az Isten, az Isten is megdicsőíti őt ő magában, és ezennel megdicsőíti őt. Fiaim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek majd engem, de amiként a zsidóknak mondtam, hogy: Ahová én megyek, ti nem jöhettek; most néktek is mondom. Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.

Monda néki Simon Péter: Uram, hová még? Felele néki Jézus: Ahová én megyek, most én utánam nem jöhetsz, utóbb azonban utánam jössz. Monda néki Péter: Uram, miért nem mehetek most utánad? Az életemet adom értetted! Felele néki Jézus: Az életedet adod érettem? Bizony, bizony mondom néked, nem szól addig a kakas, mígnem háromszor megtagadsz engem.

(János 13:1-38)

Milyen megrázó Júdás hűtlensége; az, hogy képmutató módon részt vett ebben az eseményben, és visszaélt Jézus barátságával. És milyen csodálatos Jézus szeretete és hűsége. Ő tökéletes példát adott nekünk. A szolga szerepét töltötte be, letérdelt, megmosta és megtörölte valamennyiük lábát, pedig tudta, hogy néhány óra múlva valamennyien hűtlenül elhagyják. Máté beszámol arról, hogy közben ezt mondta nekik: „*ma este valamennyien megbotránkoztok bennem*”. Jézus ekkor azt mutatta meg, hogy a másik ember hűtlensége nem szabad hogy befolyásolja a mi ragaszkodásunkat. Ő úgy döntött, hogy hűséges marad, függetlenül attól, amit ők tenni fognak. Megmosta Péter lábát, pedig tudta, hogy néhány óra múlva háromszor is megtagadja Őt. De Jézus valami mást is tudott. Azt is tudta, hogy egy napon kereszthez fogják szegezni azokat a lábakat azért, mert Péter szereti Őt. Megmosta Jakab lábát, aki ugyan aznap éjszaka el fogja Őt hagyni, de egy napon lefejezik majd őt, amiért Jézus tanítványa volt. Megmosta Jánosnak, a „szeretett tanítványnak” a lábát. Azok a lábak valamikor majd Pátmosz szigetének porát fogják taposni, oda számúzik őt, és ha a történetírók nem tévednek, akkor egy napon ő is mártírhalált fog halni. Megmosta András lábát, tudva, hogy egy napon őt is keresztre feszítik. Filepet is ki fogják végezni. Tamást Indiában gyilkolják meg, ahova el fogja vinni Jézus Krisztus evangéliumát. Mátét megölik Etiópiában, Bertalant pedig elevenen nyúzzák meg. Jakabot egy napon keresztre feszítik Egyiptomban, Júdást pedig Perzsiában ölik meg. Simont is keresztre feszítik, amiért hirdeti Jézust, a világ Megváltóját... teljes hűséget mutat irántuk, pedig ismeri gyengeségeiket, félelmeiket és kudarcaikat. „*Mivelhogy szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket.*”

...és Iskáriótes Júdást is. Amikor Jézus kijelentette, hogy egyikük el fogja Őt árulni, Júdás ezt kérdezte Tőle: „*Rabbi, én vagyok az?*”, és Jézus így válaszolt: „*Te mondad.*” Más szóval: igen. Jézus ennek ellenére sem tagadta meg ragaszkodását, és megmosta Júdásnak, az árulónak a lábát.

Alkalmazás

- Adj hálát az Úr Jézusnak, amiért szeret téged, és nemcsak azt látja, hogy milyen vagy, hanem azt is, hogy mivé válhatsz!

5

A hűtlenség oka

Jézus egyszer felment tanítványaival a jeruzsálemi templomba. Amikor eltávoztak onnan, a tanítványok mutogatni kezdték Neki a hatalmas épület néhány jellegzetes részét. Jézus így válaszolt nekik: *„Nem látjátok-e mind ezeket? Bizony mondom néktek: Nem marad itt kő követ, mely le nem romboltatik.”* Később odamentek Hozzá, mert azt gondolták, hogy ilyesmi csak a világ végén történhet meg, és így szóltak hozzá: *„Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? és micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének?”* Ekkor Jézus beszélni kezdett nekik azokról az állapotokról, amelyek el fognak uralkodni a világon: hamis krisztusok; háborúk és háborúk hírei; éhínségek, járványok, földrengések; keresztényüldözés; hamis próféták; az evangélium hirdetése az egész világon. Ezt is hozzátette: *„És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást.”*

A sérelem hűtlenséghez vezet

Ezzel a kijelentésével az Úr megadta az egyik alapvető okát annak, amiért az emberek hűtlenné válnak: megsértődnek. Egyértelmű, hogy Iskáriótes Júdás sértődött ember volt: sértette őt az, hogy a dolgok nem az ő elképzelései szerint alakultak. Jézus nem hozta létre azt a fantasztikus földi királyságot. Mint már korábban láttuk, sértette őt a bethániai Mária szeretetteljes odaszánása is, és pazarlással vádolta őt. Talán neheztelt Péterre, Jakabra és Jánosra is, amiért olyan bensőséges kapcsolatban voltak Jézussal. Bármilyen is volt az oka, a mag el volt vetve, és a sérelemnek áruháza a következménye. Minden sérelemnek a büszkeség az oka, és ez kritizálásban, ítélkezésben, neheztelésben, védekező magatartásban, önsajnálásban és bosszúvágyban nyilvánul meg. Ezek a dolgok önkínzást eredményeznek. Van két olyan veszély, amelyet el kell kerülnünk. Az egyik dolog mások megsértése, a másik pedig a megsértődés. Az az igazság, hogy ma nagyon sok sértődött keresztény, sok fájó szívű ember van az egyházban. Ebben az a tragikus, hogy a sértődött ember soha nem tud teljesen hűséges lenni.

Ne bánts meg másokat!

Pál apostol többször is felveti ezt a témát. A korinthusi gyülekezethez írt első levelében arra figyelmezteti olvasóit, hogy ne bántsanak meg másokat. Korinthusban virágzott a bálványimádás, sokan megtértek, és felmerült az a kérdés, hogy egy keresztény lehet-e bizonyos helyzetekben. Sok lakomán általános gyakorlat volt, hogy az étkezés megkezdése előtt felajánlották az ételt a bálványoknak. Pál elképzelt egy helyzetet: mi van akkor, ha egy keresztény elmegy egy ilyen lakomára, és már éppen elkezdene enni, amikor egy másik keresztény felhívja a figyelmét arra, hogy az elé helyezett ételt felajánlották a bálványoknak. Pál tanácsa az volt, hogy ilyenkor inkább ne egye meg az ételt, annak a kedvéért, aki tájékoztatta őt erről, és a lelkiismeretért. Majd ezekkel a szavakkal folytatja:

„Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljetelek. Meg ne botránkoztassátok se a zsidókat, se a görögöket, se az Isten gyülekezetét. Miképpen én

is mindenkinek kedvében járok, nem keresvén a magam hasznát, hanem a sokaságét, hogy megtartassanak.”

(1Korinthus 10: 31-33.)

Pál itt azt mondja: nagyon odafigyel arra, hogyan él. Nem sérelmeket, hanem örömet akar szerezni másoknak. Van olyan tolerancia, amely nem enged az igazságból. Azt mondja olvasóinak, hogy senkit se bántsanak meg származása miatt (zsidók és görögök), és nagyon ügyeljenek arra, hogy ne okozzanak sérelmeket az egyháznak. Ég benne a vágy, hogy az emberek Jézushoz jöjjenek, és kövessék Őt, és semmiféleképpen nem akarja ezt akadályozni. Ugyanennek a gyülekezetnek írt második levelében újból említést tesz erről:

„Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék. Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgái, sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban.”

(2Korinthus 6:3-4.)

A „sérelem” szó ugyanazt jelenti, mint az „akadály”. Ez a kifejezés egy görög szóból, a „skandalon”-ból ered. Így nevezték a csapdának azt a részét, ahová a csalit helyezték. Az Újszövetségben ezt a szót olyan dolgokra alkalmazták, amelyek előítéletet hoznak létre, akadályt jelentenek, vagy valakinek a bukását idézik elő. Pál gyakorolta is azt, amit prédikált. Amikor Félix, a kormányzó előtt állt, őszintén mondhatta, hogy:

„Ebben gyakorlom pedig magamat, hogy botránkozás nélkül való lelkiismeretem legyen az Isten és emberek előtt mindenkor.”

(ApCsel. 24:16.)

Milyen csodálatos célkitűzés neked és nekem!

Mások megbántása komoly dolog

Jézus - mint mindig - a mi tökéletes példaképünk. A templomadó begyűjtői egy napon feltették a kérdést Péternek Jézusról: „*A ti mesteretek nem fizeti-e a kétdrakhát?*” Péter Jézushoz fordult ezzel a kérdéssel, Aki ezt mondta neki: „*De hogy őket meg ne botránkoztassuk, menj a tengerre, vesd be a horgot, és vond ki az első halat, amely rá akad; és felnyitván a száját, egy státert találsz benne: azt kivévén, add oda nekik ennérettem és teéretted.*” (Máté 17:27). Kiliténél fogva nem lett volna köteles fizetni, de inkább fizetett, minthogy valakit is megbántson.

A tanítványok közvetlenül ezután ezt kérdezték Jézustól: „*Vajjon ki a nagyobb a mennyeknek országában?*” Válaszul kérdésükre odahívott egy kisgyermeket, és odaállította középre. A kisfiú minden bizonnyal nagy zavarban volt, amiért odaállították őt ezek elé a nagy emberek elé, de Jézus ezt mondta: „*Aki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában. És aki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be, Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék. Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások essenek, de jaj annak az embernek, aki által a botránkozás esik.*” (Máté 18:4-7.)

Ilyen súlyos szavakat használ a Mester, amikor arról beszél, hogy milyen komoly dolog sérelmet okozni valakinek, aki az Övé.

Pál szintén felismerte, milyen módon szenvednek gyülekezetek és emberek azoktól, akik sérelmeket okoznak. Arra utasította a gyülekezetek vezetőit, hogy a sérelmeket okozó személlyel szembeni fegyelmezés alkalmazásával oldják meg az ilyen helyzeteket:

*„Kérlek pedig titeket atyámfiai, vigyázzatok azokra, akik szakadásokat és **botránkozásokat** okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok, és azoktól hajoljatok el. Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasuknak, és nyájas beszéddel, meg hízelkedéssel megcsalják az ártatlanoknak szívét.”*

(Róma 16:17-18.)

Az a szeretet, amelynek Isten népét kell jellemeznie, nem nyilvánulhat meg ott, ahol megsértett és másoknak sérelmeket okozó emberek élnek. Ha a gyülekezet egyik tagja bűnös sérelem okozásában, akkor a gyülekezet vezetőinek oda kell menniük hozzá a szeretet és a gyengédség szellemével, és meg kell próbálniuk rávenni azt az embert, hogy forduljon el helytelen és sértő magatartásától. Ha az illető ellenáll, és nem hajlandó megtérni, akkor a vezetőségnek nem marad más lehetősége, mint hogy engedelmeskedjen Isten szavának, és szólítsa fel a gyülekezet tagjait arra, hogy tartsák magukat távol a bűnöstől, és még csak „Jó reggelt!” se kívánjanak neki. Minden fegyelmezésnek az a célja, hogy visszatérítse az embert Isten akaratahoz, valamint az, hogy elejét vegye a probléma elterjedésének. Ha valakitől mindenki „elhajol”, az az ember magányos lesz, és a fegyelmezésnek ez a módja nagyon gyakran létrehozza a bűnös szívében azt a vágyat, hogy visszatérhessen a közösség melegségébe, és így felgyorsítja a megtérés folyamatát.

Ha valaki felveszi a sértést, az komoly dolog

A megsértett ember meg van sebezve, fájdalmat érez, sérüléseket hordoz magában, és csak nagyon korlátozott mértékben tud szeretni. Megfigyeltük azokat a szavakat, amelyeket Jézus a Máté 24:10-ben használt: „megbotránkoznak”, „elárulják”, „gyűlölik”. Ez ennek a tragédiának az egyik eleme; ha meg vagyunk bántva, akkor nem tudjuk igazán szeretni azt az embert, aki sérelmet okozott nekünk. Ha pedig nem szeretjük őt igazán, akkor nem tudjuk igazán szeretni az Urat. János ezt nagyon nyersen így önti szavakba:

„Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?”

(1János 4:20.)

Valaki egyszer ezt mondta: „Ha meg akarod tudni, mennyire szereted Istent, akkor gondold arra a keresztényre, akit a legkevésbé szeretsz! Pontosan annyira szereted Őt.” Ahol hiányzik a testvéri szeretet, ott semmi bizonyíték nincs arra, hogy az Övéi vagyunk, és ahol hiányzik az egység, ott nincs semmi bizonyíték arra, hogy Jézust Isten küldte (János 17:21.).

Ha valaki a sérelem csapdájába esik, akkor Salamon szerint nagyon nehéz kibékülni. Ezt mondja:

„A felfingerelt atyafi erősb az erős városnál, és az ilyen versengések olyanok, mint a vár zárja.” (Példabeszédek 18:19.)

Mennyire igazak ezek a szavak! A megsértett emberek saját maguknak építenek börtönt. Elveszítik Isten szeretetének, örömének és békességének szabadságát. Hála legyen Istennek azért, hogy a megbékélés az igevers szerint nem lehetetlen, csak nehéz. Jézus a nagy szabadító. Ha megbántottak vagyunk, és ezt a tényt beismerjük, megtérünk belőle, megvalljuk, és megtesszük a helyreálláshoz szükséges lépéseket, akkor a vaskapuk engednek,

a börtön ajtóit megnyílnak, énekelhetjük a megszabadult lélek dalát, és hirdethetjük Jézus hűséges szeretetét.

Alkalmazás

- Kérd Istent, hogy nehezítse a szívedre, mennyire helytelen dolog akár megsértődni, akár más megbántani!
- Kérd meg az Urat, hogy leplezze le: van-e életedben olyan terület, ahol sérelmeket hordozol! A következő fejezetek segíteni fognak ennek eldöntésében.

6

A megbántódás okai

A következő fejezetekben bele fogunk tekinteni Isten Igéjébe, hogy megérthessük: miért válnak hűtlenné az emberek. Látni fogjuk, hogy az ilyen hűtlenségeket azok az emberek követik el, akik megbántódnak a sok lehetséges ok egyike miatt. Ezeket a történeteket azért mondom el, hogy lássuk és figyeljük meg, valamint hogy okuljunk belőlük.

(a) Emberektől elszenvedett elutasítás

Nemi erőszak... gyilkosság... bosszú... lázadás.

Első történetünk számai visszanyúlnak egy beszélgetésre, amelyet két fiatalember folytatott le egymással. Unokatestvérek voltak; egyiküket Amnonnak, a másikat pedig Jónadábnak hívták. Amnon Dávid király legidősebb fia volt. Jónadáb megjegyezte, hogy Amnon milyen betegnek tűnik, és hogy milyen sápadt, mire az zavartan beismerte, hogy szerelmes. Gyengéd érzelmei egy Támár nevű gyönyörű fiatal lányra irányultak. Támár valójában a féltestvére volt, neki is Dávid volt az édesapja. Miközben azon töprengett, hogyan tudná elintézni, hogy találkozhasson vele, Jónadáb azt javasolta, hogy feküdjön ágyba, és csináljon úgy, mintha valóban beteg lenne. Ő ezt meg is tette, és édesapja, Dávid, hamarosan eljött, hogy meglátogassa. Amnon azt kérte tőle, intézze el, hogy Támár jöjjön el hozzá, és főzzön neki valamit. A lányról valószínűleg köztudott volt, hogy jól főz. Dávid ezt meg is tette, és miután Támár megfőzte az ételt, Amnon minden szolgájának megparancsolta, hogy menjen ki, és megkérte Támárt, hogy vigye be a megfőzött ételt a hálósobájába. A lány gyanútlanul engedelmesskedett, és amikor belépett, Amnon megragadta, és minden tiltakozása ellenére megerőszakolta. Ezután kikergette őt a házból, és a történetből megtudjuk, hogy: *„meggyűlölé őt Amnon felette igen, mert nagyobb lőn gyűlölete, mellyel gyűlölte őt, a szeretetnél, mellyel őt megszerette vala.”* Egyértelmű, hogy amit érzett, az nem szerelem volt, hanem kéjvágy.

Támárnak történetesen volt egy bátyja, akit Absolonnak hívtak. Amikor Absolon meghallotta, mi történt húgával, elhatározta, hogy egy napon megöli Amnont. Két évet várt, majd rendezett egy partit, amelyre a király minden fiát meghívta, Amnont is beleértve. Mielőtt Amnon megérkezett volna, Absolon parancsot adott szolgáinak, hogy amikor Amnon *„a bortól jókedvű lesz”*, akkor öljék meg. Ők ezt meg is tették, és a gyilkosság után Absolon elmenekült egy Gessur nevű helyre, ahol nagyapja is élt. Három évig élt itt, de nagyon szeretett volna hazamenni Jeruzsálembe, és mivel nagyon népszerű és jóképű fiatalember volt, Jeruzsálemben is sokan szerették volna, ha hazatér, Dávid megengedte neki, hogy hazamenjen.

Absolon hazatér

Amikor Absolon visszatért Jeruzsálembe, nem engedték meg neki, hogy belépjen a palotába, vagy hogy találkozzon a királlyal. Ez **sértette** Absolont. A mag el lett vetve, és elkerülhetetlenül bekövetkezett a folytatás... sérelem - árulás - gyűlölet. Sértette büszkeségét, hogy nem engedték be a királyhoz.

Júdáshoz hasonlóan Absolon is tolvaj volt, csak más értelemben. Ő nem pénzt lopott, hanem szíveket. Reggelenként korán felkelt, megállt a város kapujában, és azt mondta az embe-

reknek, hogy jobban járnának, ha őt tennék meg ítélőbírájukká. Sokan eljöttek, és meghajoltak előtte, ő pedig megfogta és megcsókolta őket, akár egy Júdás. Meg van írva, hogy „*Így Absolon az Izrael fiainak szíveket alattomban megnyeri vala*”. Két teljes év elteltével Dávid végül megengedte neki, hogy bemenjen hozzá. Nagyon szerette Absolont, annak ellenére is, hogy mélyen elszomorította őt legidősebb fiának megölése. Amikor találkoztak, megcsókolták egymást. Ez a csók Dávid részéről a szeretet kifejezése, míg Absolon oldaláról az áruló csókja volt.

Rögtön ez után a találkozás után Absolon felkelést szított apja ellen. Az egész országban voltak ügynökei, akik arra biztatták az embereket, hogy őt kövessék. Dávidnak beszámoltak erről, és ő néhány hűséges emberének kíséretében elmenekült Jeruzsálemből. Hamarosan kirobbant a harc Dávid és Absolon hadserege között. A legtöbb csata Efraim erdőségeiben történt, és egyszer, amikor Absolon öszvérén vágatott, a haja belegabalyodott egy mélyen lelógó faágba, és ott maradt fennakadva. Amikor ezt Jóáb, Dávid tábornoka megtudta, odament, és dárdát döfött a szívébe. Így Absolon, aki sértődöttségében árulást követett el, egy fán végezte az életét, akár Júdás!

Elutasítottság miatti sértődöttség

Hány és hány ember megsértődött már, amiért úgy érezte, hogy figyelmen kívül hagyják, keresztülnéznek rajta, mellőzik, vagy nem kapja meg azt az elismerést, amelyet megérdemelne? Hányan megsértődtek már a különféle gyülekezetekben, amiért nem választották meg őket segédpásztornak, presbiternek, vagy valamilyen más tisztséget nem kaptak meg? Az a tény, hogy megsértődtek, már önmagában is bizonyítja alkalmatlanságukat. Isten Igéje biztosít minket arról, hogy ha Isten megnyit egy ajtót, akkor azt egyetlen ember sem tudja bezárni, és ha Ő bezár valamit, akkor azt senki sem tudja kinyitni. A sértett emberek vonzzák magukhoz a többi sértett embert. Nagyon sokszor így kezdődnek a gyülekezetekben a szakadások. Pál fájó szívvel mondja az efézusi gyülekezet véneinek, amikor utolsó alkalommal találkozik velük:

„Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jönnek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják.”

(ApCsel. 20: 29-30)

A sértődöttségnek pusztító hatása van. Az ember saját magát is és másokat is pusztítja vele. Nincs mentség arra, amikor az emberek elutasítottságukban bármilyen módon is kegyetlenül bánnak másokkal, de minden keresztény felelős azért, hogy ha így viselkednek vele szemben, akkor semmilyen módon ne vegye fel a sértést.

Vannak, akik családjukban elutasítottságot élnek át. Férjek megbántják feleségüket, feleségek a férjüket; gyermekek a szüleiket, és szülők a gyermekeiket; a szülők az egyik gyermeket jobban szeretik, mint a többit. Amikor Isten a családi élet alapszabályait lefekteti, mindig elmondja, hogy ez csak akkor lehetséges, ha nem engedelmeskedünk Neki... *„férfiak, szeressétek a ti feleségeteket; gyermekek, engedelmeskedjeteek szüleiteknek az Úrban; tiszteld atyádat és anyádat”*.

Vannak, akiket munkájuk során utasítanak vissza vagy mellőznek, és hatalmas méltánytalanságokat kell elszenvedniük. Istennek erre nézve is van mércéje: *„Ti szolgálj, engedelmeskedj a ti test szerint való uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szíveteknek egyenességében, mint a Krisztusnak. Nem a szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni,*

*hanem mint Krisztus szolgái, cselekedvén az Istennek akaratját lélekből” (Efézus 6:5-6). Gondolj Jézusra: Ő tudja, hogy ez mit jelent. Ő „útált és az emberektől elhagyott volt”. Ha igazad van, akkor Isten a te oldaladon áll. Bízd Rá a helyzetet, és tanuld meg a feladott leckéket... de **ne vedd fel a sértést!** Meríts bátorítást az Úr szavaiból:*

*„Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért, mert ők a mennyeknek országa. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. **Örüljete**k és örvendezzetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben.” (Máté 5:10-12).*

Alkalmazás

- Talán fáj a szíved, mivel valaki elutasított, tisztességtelenül bánt veled, vagy nem méltányolt kellőképpen? Családodnak egyik tagja volt? Egyik barátod? A főnököd? Egy pásztor? Mondd el az Úrnak, hogyan érzel... helyezd elé az egész ügyet!

(b) Istentől elszenvedett elutasítás

Ha visszalapozunk a Biblia elejére, akkor felismerhetjük a sértődöttség tragikus következményeit, amely árlást, gyűlöletet és halált eredményezett. A világ legelső családjában történt. Ádámnak és Évának az Isten iránti engedetlenség miatt el kellett hagynia Éden kertjének tökéletes környezetét, és nem tudtak oda visszatérni a tüzes kardok miatt, amelyek őrizték a kertet, és megakadályozták visszatérésüket. Szomorúságukba egy idő múlva öröm vegyült, amikor megszületett első gyermekük, egy fiú, akit Kainnak neveztek el. Micsoda esemény volt ez! Megszületett a legelső gyermek a földön! Ilyesmit azelőtt még soha nem láttak. Szinte biztos, hogy a legtöbb szülőhöz hasonlóan megszármolták a gyermek ujjacskáit a kezén és a lábán, és elámultak ennek a kis életnek a csodáján. Éva - egy ember születésének csodáját méltatva - így kiáltott fel: „*Nyertem férfiat az Úrtól!*”. Később még egy fia született, akit Ábelnek neveztek el. A két testvér együtt nőtt fel, együtt játszott, együtt fedezték fel a világot, és egymásban találták meg társaságukat. Kain a földművelést választotta, míg Ábel pásztor lett.

Micsoda történeteket hallhattak szüleiktől! Ádám elmondta nekik, hogy ő soha nem volt kisbaba, serdülő vagy tinédzser, hanem Isten őt felnőtt emberként teremtette meg. Majd egyszer egy jóízű alvás után arra ébredt, hogy ott van mellette egy gyönyörű nő, aki az ő édesanyjuk lett. Aztán ott volt az a mulatság, amit az jelentett, hogy nemcsak láthatta a sokféle állatot, hanem ő adhatott nekik nevet. Beszélt nekik Istennek, a Nagy Alkotónak a félelmetes voltáról, Aki esténként eljött, hogy beszélgesse vele. Majd elszomorodott hangon elmondta fiainak, hogyan lettek engedetlenek Isten iránt, hogyan ettek annak a fának a gyümölcséből, amelyet érinteniük sem lett volna szabad. Olyan sok mindent kaptak Istentől, és helyesnek látták, hogy adjanak valamit Neki, és így fejezzék ki hálájukat. Így tehát Kain egy napon összeszedett egy halom gyümölcsöt, hogy áldozatként bemutassa, Ábel pedig a nyájában született legelső bárányt ajánlotta fel. Isten Ábel ajándékát elfogadta, valószínűleg azért, hogy tüzet bocsátott le az égből az ember-készítette oltárra, hogy égesse el az áldozatot, de Kain áldozatát nem fogadta el... ő pedig megsértődött.

Kaint felbőszítette áldozatának visszautasítása. Haragja rányomta bélyegét szívére és arcára. Isten személyesen szólt Kainhoz, és feltette neki a kérdést: „*Miért gerjedtél haragra? és miért csüggesztéd le fejedet? Hiszen ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz, ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása, de te uralkodjál rajta.*”

(1Mózes 4:6-7). A Biblia itt használja először a „bűn” szót. Ádám és Éva már korábban is követett el bűnt: *„Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek”* (Róma 5:12).

Isten megmondta Kainnak, hogy az életében lévő bűn miatt nem fogadta el áldozatát, és ha ő nem uralkodik azon, akkor majd az fog uralkodni őrajta. Isten ma is úgy tesz, mint akkor. Elsősorban nem a felkínált ajándék érdekli Őt, hanem belenéz annak a szívébe, aki az ajándékot viszi. Nem tudjuk Istent megvesztegetni, nem adhatunk „borravalót” Jézusnak. Nem volt semmi rossz a föld gyümölcsével, amit Kain felajánlott, de probléma volt annak az embernek a szívével, aki az áldozatot felkínálta. Kain mélyen megsértődött, annak ellenére, hogy Isten szólt hozzá. Megsértődött testvéreire, mivel Isten Ábel áldozatát elfogadta, az övét pedig visszautasította. Ez nem valami váratlan jellembeli hiányosság volt. Iskáriótes Júdáshoz hasonlóan volt egy rés az életében az ellenség munkái számára, és ez az esemény csak azt hozta a felszínre, ami már eleve ott volt. Megérintette őt a pokol parazsa, és lángra lobbantotta benne az irigység keserű szenvedélyét. *„Ki állhatna meg az irigység előtt?”* - teszi fel a kérdést Salamon. Mélységes és halálos, és a *„csontokban való rothadás”*.

Sérelem, árulás, gyűlölet. Kain azt mondta Ábelnek, hogy járjanak egyet a mezőn. Ábel gyanútlanul elkísérte testvérét, mint korábban már olyan sokszor. Nem dicsekedett azzal, hogy Isten elfogadta tőle a bányát. Tudta, hogy valami baj van Kainnal, aki képtelen volt véka alá rejtani elégedetlenségét. Kain hirtelen megállt, és égő haragjában megölte Ábelt. Az első gyilkosság... az első holttest a Föld nevű bolygón. Ez lett a hűtlenség végeredménye. Ábel a barátja... a testvére volt.

János megmagyarázza a történeteket:

„Mert ez az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást. Nem úgy, mint Kain, aki a gonosztól vala, és meggyilkolá az ő testvérét. És miért gyilkolta meg azt? Mivel az ő cselekedetei gonoszok valának, a testvéreié pedig igazak.” (1János 3:11-12).

Ez leleplezi Kain szívét. *„Az ő cselekedetei gonoszok valának.”* Júdás utal *„Kain útjára”*. Kain vallásos dolgokat tett gonosz szívével és szentségtelen életével. Hiányzott belőle a testvéri szeretet, és János ismételten így ír: *„Aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az”*. Ábel igaz és szent élete vádolta Kain bűnös életmódját, és ez csak tovább fokozta sértettségét. A mag el lett vetve, ő befogadta azt, és ennek tragikus következményei lettek. Kain nem hittel járult Isten elé, *„hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni”*. Ábel viszont bizakodó és hívő szívvel ment Istenhez, amint a Zsidókhoz írt levél írója ezt megfogalmazza:

„Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain, ami által bizonyosságot nyert afelől, hogy igaz, bizonyosságot tévén az ő ajándékairól Isten, és az által még holta után is beszél.” (Zsidók 11:4)

Micsoda tragédia! Micsoda sebet ejtett magán Kain, amit aztán egész életén keresztül hordozhatott! Micsoda keserű szomorúságot jelentett Ádámnak és Évának, amikor látniuk kellett saját bűnük következményeit, amelyeket ők hurcoltak be egy tökéletes világba. *„A hitetleneknek pedig útja kemény.”* Kinek fordult volna meg a fejében az a gondolat, hogy az elsőként született gyermekek története így fog végződni? Kainról az van megírva, hogy *„elméne az Úr színe előtt”*, és száműzöttként élte le az életét. Júdás így kiáltott fel: *„Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért”*, Kain pedig ezt mondta: *„Nagyobb az én büntetésem, hogysem elhordozhatnám”*.

Alkalmazás

Milyen leckét tanulhatunk meg ebből a történetből? Milyen kérdéseket vet fel a mi számunkra?

- Van-e bennem megbántottság, amiért Isten másokat jobban használ, mint engem? Sértő-e a számomra életük szentsége, és Isten iránti buzgóságuk? Elárultam-e őket kritizálásommal és a bennem lévő ítélkező szellemmel, hogy így igazoljam saját bűnös útjaimat?
- Tiszta szívvel viszem-e Isten elé ajándékaimat, vagy pedig azok meg vannak fertőzve, mivel szívem nem igaz Isten előtt?
- Tudatában vagyok-e annak, hogy ha szívemben ott van a megbántottság magva, akkor ez hűtlenséghez fog vezetni, hacsak nem számolok le vele most?
- Van-e olyan keresztény, akit nem szeretek? Gondolj János szavaira:
- *„Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait. Aki nem szereti az ő atyjafiát, a halálban marad. Aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az, és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, ami megmaradhatna őbenne.”* (1János 3:14-15)
- *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.”* (1János 1:9)

(c) Családi problémák

Féltékenység

Az egyik legnagyobb áldás ezen a földön az, ha valaki egy boldog családhoz tartozik. Egy rendezett és szeretetteljes otthonban biztonság, barátság és sok-sok multság van. Meglehetősen gyakran olvashatjuk az „Otthon, édes otthon” szavakat bekeretezve és nappali szobák falára akasztva, és az sem ritkaság, hogy egy család, amikor hazatér, ezt mondja: „legjobb otthon”. Sajnálatos módon ez nem mindig igaz, és olyan időket élünk, amikor az otthonok és a családi élet felbomlása már szinte járványszerűen terjed. Ennek sok oka van. Az egyik az, amiről éppen beszélünk: van, akit megbántanak, és van, aki megsért másokat. Ha ezzel nem foglalkoznak megfelelő módon, akkor a szeretet helyét hamarosan elfoglalja az ellenszenv, a hűségét pedig a hűtlenség. Már láttuk a legelső család szétesését, és ennek tragikus következményeit. Nézzünk meg egy másik családot, és tanuljunk hibáikból!

József számára nem lehetett könnyű a legfiatalabbnak lenni tizenkét fiú közül. Édesanyja meghalt, amikor ő megszületett, így soha nem ismerhette meg, milyen az anyai szeretet és gondoskodás. Nem ő tehetett arról, hogy édesapja, Jákób, jobban szerette őt, mint testvéreit, és még csak nem is titkolta el, hogy József a kedvence. Jákóbnak bölcsebben kellett volna viselkednie, mivel ő maga is olyan családban nőtt fel, ahol ő édesanyjának kedvence volt, míg édesapja a testvérét, Ézsaut kedvelte. Ez a helyzet annyira kiéleződött, hogy Jákóbnak el kellett hagynia otthonát.

A reggelizőasztal mellett történhetett, hogy a tizenhét éves Jákób elmondta testvéreinek, mit álmodott aznap éjjel. Valamennyien együtt dolgoztak a mezőn: kévéket kötöttek. Az ő kévéje felállt, és a többiek kévei meghajoltak előtte. Azonnal kitört belőlük az egyhangú tiltakozás: „Avagy király akarsz-e lenni felettünk?” - kiáltott fel egyikük. Egy másik ezt mondta: „Vagy

uralkodni akarsz-e rajtunk?” Megsértődtek, és a Biblia ezt mondja: „*gyűlölik vala őt*”. Ez az álom csak olaj volt a tűzre. Mintha nem lett volna elég, hogy Jákób kimutatta: József a kedvence (azzal a csodálatos tarka ruhával, amit adott neki), hanem még meg is hallgatta Józsefet, amikor ő beszámolt arról, hogy testvérei milyen rossz dolgokat tesznek, amikor távol vannak otthonuktól, és a nyájakat őrzik.

József hamarosan egy újabb álmot látott, és annak ellenére, ahogyan a múltkor reagáltak, megint elmesélte apjának és testvéreinek. Látta, hogy a nap, a hold és tizenegy csillag meghajolt előtte. Ez ellen még édesapja is tiltakozott, és ezt mondta neki: „*Avagy elmegyünk-e, én és a te anyád és atyádfiai, hogy meghajtsuk magunkat te előtted a földig?*” Jákób - bár tiltakozott -, érezte, hogy van valami realitása annak, amit József elmondott, és meg van írva, hogy „*elméjében tartja vala e dolgot*”, testvéreiről pedig azt írja az Ige, hogy „*irigykednek vala azért reá*”.

Jákób egy idő múlva elküldte Józsefet bátyjaihoz, akik a nyájakra vigyáztak. Amikor látták őt közeledni, megegyeztek, hogy megölik őt. Ezt mondták: „*Ímhol jó az álomlátó! Most hát jertek öljük meg őt, és vessük őt valamelyik kútba, és azt mondjuk, hogy fenevad ette meg, és meglátjuk, mi lesz az ő álmaiból*”. Júda lebeszélte őket a gyilkosságról, és azt javasolta, hogy inkább adják el őt azoknak a kereskedőknek, akik történetesen éppen arra haladtak el. Így is tettek, és eladták Józsefet húsz ezüstpénzért... sérelem, árulás, gyűlölet. Évszázadokkal később István, a vértanú, megmondta árulásuk okát: „*A pátriárkák pedig irigységből eladák Józsefet Egyiptomba, de Isten vele vala*” (ApCsel. 7:9). A testvérek levágtak egy kecskét, a vérébe belemártották József ruháját, és hazavitték édesapjuknak, aki elhitte, hogy egy vadállat ölte meg őt.

Miért sértődtek meg József testvérei? Annak ellenére, hogy tiltakoztak József álmai ellen, érezték, hogy van bennük valami valóságos, amelyet nem voltak hajlandók tudomásul venni. Az igazság az volt, hogy öccsük hallotta a menny hangját. Úgy növekedtek fel, hogy tudtak Istenről, és ismerték nagyapjuknak, Izsáknak, valamint dédapjuknak, Ábrahámnak a történetét. Isten szólt Józsefhez. Miért éppen a család legfiatalabb tagjához beszél Isten? Miért nem hozzájuk? Sértve érezték magukat - irigyek voltak. Micsoda lecke, micsoda figyelmeztetés! Olyan időben élünk, amikor az Úr fiatal férfiak és nők hadseregét képezi ki, akik valószínűleg tanúi lesznek az egyháztörténet legnagyobb eseményeinek.

„*És lészen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Szellememből minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak. És épen az én szolgálóimra és az én szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban az én Szellememből, és prófétálnak.*” (ApCsel. 2:17-18).

Mi lesz az idősebb keresztények reagálása, amikor ez megtörténik; amikor Isten a fiatalokat hatalmasabban fogja használni, mint minket valaha is használt? Megsértődnek? Irigykedni fognak? Isten őrizz! Isten adja meg nekünk azt a kegyelmet, hogy örvendezni tudjunk, amikor Ő cselekszik, azokon keresztül, akiket erre kiválaszt!

Az 1Királyok 13. elmond egy történetet egy idős és egy fiatal prófétáról. Az öreg próféta fiai egy napon, amikor visszatértek a városban tett látogatásukból, elmondtak egy figyelemreméltó történetet. Istennek egy embere eljött Béthelbe, és szembeszegült Jeroboám királlyal, amikor ő odaállt az oltár elé, hogy elégesse a jó illatú áldozatot, amire nem volt felhatalmazása. A próféta prófétált az oltár előtt, amely a közepén kettéhasadt. A király haragjában kinyújtotta a kezét, és megparancsolta embereinek, hogy tartóztassák le. Karja azonnal megszáradt, mire könyörögni kezdett a prófétának, hogy imádkozzon érte. Karja azonnal meggyógyult. Az öreg próféta fiai elragadtatva idézték fel a történetet, és talán még ezt is mondták: „Papa, ilyesmit

soha nem láttunk a te szolgálatod során!!” ...mire ő megsértődött. „Hol van az a próféta?” - kérdezte. Erre azt a választ adták, hogy a legutolsó dolog, amit láttak vagy hallottak az volt, amikor a király meghívta őt a palotájába, hogy egyen vele, de ő ezt visszautasította, és azt mondta a királynak, hogy Isten szavai szerint nem ehet és ihat azon a helyen, ezért elhagyta a várost. Az öregember ekkor utasította fiait, hogy nyergeljék meg a szamarát, és elment megkeresni Istennek ezt az emberét. Meg is találta, amint ott ült egy fa alatt a városon kívül, és meghívta az otthonába egy étkezésre. A fiatal próféta azt mondta erre, hogy nem ehet és ihat azon a helyen. Az öreg így válaszolt: „*Én is olyan próféta vagyok, mint te, és nékem angyal szólott az Úrnak beszédével, mondván: Hozd vissza őt veled a te házába, hogy kenyeret egyék és vizet igyék*”. De hazudott.

A fiatalabb férfi elfogadta a meghívást, és miközben ettek, az öreg próféta kijelentette, hogy mivel engedetlen volt az Úr szava iránt, meg fog halni. A próféta az öregember szamarán hagyta el a házat. A nap folyamán az öregembernek beszámoltak arról, hogy egy oroszlán által megölt ember holtteste hever az úton. „*Az Isten embere az, aki engedetlen volt az Úr szájának*” - válaszolta erre ő.

Micsoda történet... irigység, féltékenység, sérelem, árulás és halál.

Alkalmazás

- Megbántott-e téged családotnak egyik tagja?
- Megbántottál-e valakit családot tagjai közül?
- Megbántva érzed-e magad amiatt, hogy Isten valakit nagyobb mértékben használ, mint téged?
- Kérd Istent, hogy segítsen neked megszabadulni az irigységtől és a féltékenységtől!

„Ha pedig keserű irigység és civódás van a ti szívetekben, ne dicsekedjete és ne hazudjatok az igazság ellen. Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jó, hanem földi, testi és ördögi. Mert ahol irigység és civakodás van, ott háborúság és minden gonosz cselekedet is van. A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató.” (Jakab 3:14-17)

„Ha pedig valakinek közületek nincs bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megadatik neki.” (Jakab 1:5)

(d) A Kereszt

Amikor Pál a korinthusi gyülekezetnek írt, emlékeztette őket arra, hogy vannak emberek, akiknek a számára sértést jelent Krisztus Keresztjének üzenete:

„Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botrányozást (sértést), a görögöknek pedig bolondságot. Ámde magoknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét.” (1Korintus 1:23-24)

Pál beszélt a „kereszt botrányáról”, és a filippiben lévő gyülekezetnek írt levelében utalt azokra, akik a „kereszt ellenségei”:

„Mert sokan járnak másképen, kik felől sokszor mondtam néktek, most pedig sírva is mondom, hogy a Krisztus keresztjének ellenségei.” (Filippi 3:18)

Nem azt mondta, hogy ezek Krisztus ellenségei, hanem azt, hogy a kereszt ellenségei. Az az igény, amellyel Krisztus keresztje fellépett, nem tetszett nekik. Az Úr Jézus soha nem próbált különféle fondorlatokkal követőket szerezni magának. Népszerűségének csúcspontján, amikor a tömeg azért követte Őt, hogy láthassa csodáit, és hasznot húzzon az ingyenesen szétosztott ételből, egyértelműen meghatározta, mit jelent az Ő tanítványának lenni. Három követelménynek kellett megfelelni: a kereszt, a szeretet és a hűség követelményeinek.

A kereszt azt követeli, hogy Jézus megelőzzön minden emberi kapcsolatot

Vannak emberek, akiknek a számára ez sérelmes, mivel ők akarnak az elsők lenni valaki másnak az életében. Jézus ezt mondta:

„Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét, és gyermekeit, fítestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.” (Lukács 14:26)

Bár nagyon szeretem a feleségemet, ő megérti, hogy soha nem lehet az első az életemben, sem pedig én az övében. Ez a boldog házasság egyik titka: helyezd Jézust az első helyre! Vannak, akik gyermekeiket szeretnék az első helyre tenni, és fontos döntéseket hoznak „a gyermekek érdekében”. Minden keresztény számára az kell hogy legyen az elsődleges döntő tényező, hogy mi Isten akarata, nem pedig az, hogy mi a gyermekek érdeke. Az a legnagyobb szívesség, amelyet bárkinek tehetünk, hogy Isten akaratában járunk, tekintet nélkül arra, hogy ezt megértik-e, vagy egyetértenek-e vele. Nem embereknek, hanem Istennek kell tetszenünk. Pál ezt mondta: *„Ha embereknek akarnék tetszeni, Krisztusnak szolgálja bizonynyal nem volnék”*.

Fel kell vennünk a keresztet

Jézus ezt mondta:

„És valaki nem hordozza az ő keresztjét, és én utánam jő, nem lehet az én tanítványom.” (Lukács 14:27)

A kereszt a halálról beszél. Saját akaratunk, vágyaink, jogaink, ambícióink, terveink és tulajdonunk haláláról. Ez sok ember számára sérelmes, mivel ez megköveteli énjük és önzésük halálát.

A kereszt elszakadásról beszél. Megint Pál az, aki így szól:

„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedés, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.” (Galácia 6:14)

Dr. A.W.Tozer sok csodálatos írásának egyikében ezt mondja: „A római korban az az ember, aki felvette a keresztjét, és elindult lefelé az úton, már búcsút is mondott barátainak. Nem jöhetett vissza. Nem adhatott új irányt az életének. Be kellett fejeznie az életét. A kereszt nem tett lehetővé semmiféle kompromisszumot, nem módosította a dolgokat, hanem teljesen és véglegesen megölte az embert. Kegyetlenül és keményen lesújtott, és amikor befejezte a munkáját, az ember már nem létezett.” Így is van, a kereszt elszakadást jelent a világiasságtól. János annyira világosan fogalmazza meg az igazságot:

„Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a

szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból.” (1János 2:15-16)

Sokan akarják azokat az áldásokat, amelyeket a keresztnyújt, de az ezzel járó terhek nélkül. Amikor Jézus elmondta a magvető és a mag példázatát, és jellemezte a hallgatók sokféle típusát, valamint azt a módot, ahogyan Isten Igéjét fogadják, megemlítette azt a magot, amelyik a köves helyre esik, ahol nincsen talaj. Meg is magyarázta, mit értett ezen:

„Amely pedig a köves helyre esett, ez az, aki hallja az igét, és mindjárt örömmel fogadja. De nincs gyökere benne, hanem csak ideig való, mihelyt pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az íge miatt, azonnal megbotránkozik (megsértődik)” (Máté 13:20-21)

Ez olyan embereket ír le, akik meghallják az evangélium örömmüzenetét, és boldogan fogadják azt a tényt, hogy lehet bűnbocsánatuk, örömük, békességük, boldogságuk és örök életük, de amikor szembe kell nézniük a tanítványság árával, akkor megsértődnek és meghátrálnak. Pál elmondja egyik barátjának és munkatársának szomorú történetét, akit sértett Jézus követésének ára, és ezeket a szavakat vetette róla papírra: *„Démás engem elhagyott a jelenvaló világhoz ragaszkodván”*. Lót feleségéhez hasonlóan *„hátrafordult”*, és a világ vonzása fontosabbnak bizonyult a számára, mint Isten akarata.

A kereszteszámol a tulajdonnal

A keresztes azt is megköveteli, hogy az anyagi javak soha ne zavarják meg Jézus követését. Ő ezt mondta:

„Ezenképen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.” (Lukács 14:33)

Amikor valaki keresztes lesz, a helyzete megváltozik. Korábban volt tulajdona, de mostantól fogva nincs semmije. A sáfára lesz annak, amit szerető, bőkezű Atyja neki ad. Ez volt az az ár, ami annyira bántotta azt a fiatalembert, aki ezzel az őszinte kérdéssel fordult Jézushoz: *„Jó mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem?”* Jézus így válaszolt: *„...eredj, add el vagyonodat és oszd ki a szegényeknek, és kincsed lesz mennyben, és jer és kövess engem.”* (Máté 19:21). Ez túl sok volt a gazdag ifjú számára. Sértette őt, és szomorúan otthagya Jézust, mivel nagy vagyona volt. Jézus sajnálkozva nézett utána. Itt van ez a fiatalember, aki számat vetett Jézus követésének árával, és nemet mondott. Ezt mondta hallgatóságának: *„...a gazdag nehezen megy be a mennyeknek országába.”*

Öleljük magunkhoz Krisztus keresztesjét, és soha ne botránkozzunk meg miatta! Ha a keresztes miatt megütközünk, soha nem lehetünk hűségesek Jézushoz. Fogadjuk el a régi és közkedvelt himnusz magasztos érzelmeit:

*Még ha az enyém volna a természet egész birodalma,
Az is csak egy jelentéktelen áldozat lenne.
Ez a szeretet, amely olyan csodálatos, olyan isteni,
Igényli a lelkemet, az életemet, egész valómat.*

Alkalmazás

- Van-e a keresztesnek olyan igénye, amely sérelmes a számodra? Jézus-e az első az életedben, megelőzi-e minden emberi kapcsolatot? Megengeded-e, hogy a világ

szeretete kárt okozzon Jézus iránti szeretetenednek? Vannak-e olyan dolgok, amelyeket fontosabbnak tartasz, mint szabad lenned? Elveszítetted-e „első szeretetened”?

- Kérd az Urat, hogy segítsen neked Pállal együtt ezt mondani:

„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében.”

(e) Tradíciók

Az Úr Jézus életét feltétel nélküli szeretet és hűség jellemezte. Mindig abban lelte örömét, hogy az Atya kedvében járjon. Isten akaratának cselekvése, az Őbenne való öröm, az Ő szeretete és élete jelentette számára az ételt. Amikor Isten tetszése szerint cselekedett, ez nem mindig találkozott az emberek helyeslésével, de azt is vállalta, hogy magára haragítsa őket. Sok tanítása nyíltan belevágott az emberek vallásos hagyományaiba. Ez rendkívüli módon sértette a farizeusokat, és arra készítette őket, hogy meggyűlöljék, majd végül elárulják Őt. Egy napon odament hozzá írástudóknak és farizeusoknak egy csoportja, és bevádolták nála tanítványait: *„Miért hágják át a te tanítványaid a vének rendelkezéseit? Mert nem mossák meg a kezeiket, mikor enni akarnak.”* Jézus odafordult hozzájuk, és ezt mondta: *„Ti meg miért hágjátok át az Isten parancsolatját a ti rendelkezéseitek által?”* Leleplezte néhány következetlenségüket, jogos felháborodással nézett rájuk, képmutatóknak nevezte őket, és idézett nekik az Ószövetségből. *„...igazán prófétált felőletek Ézsaiás, mondván: Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet, szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.”* Később a tanítványok odamentek Jézushoz, és ezt mondták Neki: *„Tudod-e, hogy a farizeusok e beszédet hallván megbotránkoztak?”* Jézus így válaszolt: *„Hagyjátok őket, vakoknak vak vezetői ők.”* (Máté 15:2-14).

Vannak, akik megsértődnek, ha megkérdőjelezzük vallásos hagyományait, és bebizonyítják azokról, hogy nem felelnek meg az Igének. A hagyományokkal nincs semmi probléma, ha Istentől származnak, és a Szent Szellem tölti be azokat élettel, de szomorúan azt kell mondanunk, hogy vannak, akik nagyobb biztonságban érzik magukat a saját hagyományaik között, mint Isten védelme alatt. Olyan időben élünk, amikor Isten megrázza az alapokat, és csak azok a dolgok maradnak meg, amelyeket nem lehet megingatni. Nem a hagyományok betartására, hanem az Isten iránti hűségre kaptunk elhívást. Hányszor megtörténik, hogy egy gyülekezetben azért csinálnak valamit, mert „mindig így csináltuk”, annak ellenére, hogy semmilyen gyümölcsöt nem terem Isten Országá számára! Hányszor megtörténik, hogy egy gyülekezet alapszabálya előnyt élvez Isten Igéjének tanításával szemben, mert a szellemi életnél fontosabbá válik az, hogy senkinek az érzelmeit ne bántsuk meg!

Istennek legyen hála a múlt jó hagyományaiért, és mindazért, amit Ő az Egyházban és az Egyházért tett, de ha olyan dolgokat teszünk, amelyek nem Istentől származnak, akkor azt Ő nem is fogja megeleveníteni, és a Zsidókhoz írt levél írójának szóhasználata szerint ezek *„holt cselekedetek”*. A halott cselekedetektől soha nem származik élet. Jézus leleplezte, hogy a farizeusok vallásossága kizárólag az „ajkak szolgálata”, de szívük távol van Istentől. Az istentiszteletnek és Isten szolgálatának a szívből kell származnia, és ha valóban a szívből származik, akkor az Isten iránti szeretet motiválja. Isten meg tud minket menteni a formalitástól, amely nélkülözi a valóságot.

6. Az igazság

Nemcsak azért sértődtek meg emberek Jézusra, amiért hozzá mert nyúlni hagyományaikhoz, hanem sok ember számára sérelmesek voltak tanításai. Ez nyilvánvalóvá vált azon a napon, amikor beszélni kezdett egy hatalmas tömeghez. Éppen akkor történt, hogy enni adott nekik öt kenyérből és két halból, kimentette tanítványait egy nagy viharból, és égtek a vágytól, hogy további csodákat és jeleket láthassanak. Jézus megpróbálja a testi éhségről a szellemi éhségre irányítani a figyelmüket. Kijelenti magáról, hogy Ő az „élet kenyere”, az „igazi mennyei kenyér”. Ezt mondja nekik:

„Én vagyok az életnek ama kenyere, aki hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.” (János 6:35)

Azzal folytatja az igazság kijelentését, hogy Ő nem egyszerűen életet ad, hanem Ő az, aki az életet fenn is tartja: „aki hisz énbennem, annak örök élete van”. Kijelenti, hogy Isten küldte Őt, és amint Isten adta a mannát a pusztában, hogy kielégítse Izrael fiainak étvágyát, Őt is Isten küldte, hogy betöltse legnagyobb szükségleteiket. Forradalmian új tanítása miatt az emberek morgolódni kezdtek, és Jézus, érzékelve a légkört, ezt mondta nekik: „*Ne zúgolódjatok egymás között!*” Nyilvánvaló, hogy pontosan ezt tették, mivel ettől kezdve sok követője meghátrált, és nem követte tovább Őt.

Ma is vannak emberek, akiknek a számára sérelmes az igazság. Ha az eléjük tárt igazság nem illeszkedik bele saját elképzeléseik vagy vallásfelekezetük magyarázatainak keretei közé, akkor ahelyett, hogy olyanok lennének, mint a béreaiak, akik „*bevevék az ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-e ezek*”, megsértődnek, és szembe fordulnak azokkal, akik hirdették nekik az igazságot. A mai gyülekezetekben meglehetősen veszélyes dolog leleplezni hűtlenségeinket.

Viták támadnak hittételek egymástól eltérő értelmezései miatt, és az embereket „ilyen” meg „nem ilyen” jellegű kategóriákba sorolják. A vallásfelekezetek néha bizonyos igazságok alapján kapják elnevezésüket: baptisták, pünkösdiek, kongregacionalisták, presbiteriánusok stb. Miért kell, hogy az igazság elválasszon minket egymástól, ahelyett hogy egyesítene? Miért változik a hittétel csatatérre? Ha lenne fülünk a hallásra, akkor hallanánk azokat a szavakat, amelyeket Jézus kétezer évvel ezelőtt mondott: „*Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok*”. Ide kíváncsi Pál megerősítő szavai is: „*És ha jövődőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is, és ha egész hitem van is, úgyannyi, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyökről, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi vagyok*” (1Korintus 13:2). Hiszem, hogy ki kell állnunk az igazság mellett, résen kell lennünk az eretnenségekkel szemben, és szembe kell néznünk a tévedésekkel, mint ahogyan Pál szembeszegült Péterrel. Egységesen Pál oldalára állhatunk, amikor kijelenti: „*De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok*” (Galácia 1:8), és egyetérthetünk Jánossal: „*Ha valaki elmegy hozzátok és nem ezt a tudományt viszi, ne fogadjátok azt be házaitekba, és azt ne köszöntsetek*” (2János 10). Harcoljunk az ördög ellen, a fejedelemségek és hatalmasságok ellen, de ne a Krisztus vérén megváltott testvéreink ellen!

Amikor Akvila és Priscilla Efézusban meghallgatta Apollós tanítását, és megértették, hogy ő csak János keresztségét ismeri, nem fogadtak ellene vérbosszút, hanem maguk mellé vették, és „*nyilvánban kifejtették előtte az Istennek útát*”.

A 2Királyok 4. elmond nekünk egy történetet Elizeusról, aki a próféták fiaival időzött Gilgálban. Abban az időben éhínség pusztított azon a vidéken, és az egyik fiatalember összeszedett valamiféle vad tőköt, hogy ételt készítsen belőle. Amikor elkezdtek enni, egyikük

így kiáltott fel: „*Halál van a fazékban*”. Elizeus nem azt mondta nekik, hogy próbálják meg kivonni belőle a mérget, hanem így szólt: „*Dobjátok ezt bele az ételbe!*” A rossz, vagy az egyensúlyából kibillent tanítás ellensúlyozásának legjobb módja a helyes tanítás; „*ha azt öntjük az ételbe*”.

Ha valaki „hamis próféta”, „hamis apostol” vagy „hamis tanító”, ezt a tényt le kell leplezni, hogy megvédjük „Isten nyáját”, de ha valaki őszintén szolgálja az Urat, akkor tegyük ezt szeretettel!

Alkalmazás

- Meg vagy-e kötözve valami olyan tradícióval, amely nem állná ki Isten Igéjének próbáját?
- Megbántódtál-e valamilyen igazságtól, amiért az nem fért bele saját elképzelésed, vagy vallásfelekezeted magyarázatainak keretei közé?
- Dönts úgy, hogy az egységet fogod előmozdítani a Krisztus Testében, nem pedig a megosztottságot!
- Kérd Istent, hogy töltsön be téged szeretettel **mindenki** iránt, aki az Övé!

Sértve érzed magad?

Említettünk néhány olyan okot, amelyek miatt az emberek meg szoktak sértődni. Természetesen sokkal több ilyen ok létezik, amely mind valamilyen rossz kapcsolatból származik: méltánytalanság, jogtalanság, kegyetlenség, bántalmazás, félreértés, a kommunikáció hiánya, kritizálás stb. Ezekből a dolgokból szomorúság, fájdalom, széttört barátságok, széttört otthonok, néha pedig testi sérülések származnak. Ma sok ember áldozatául esik olyan körülményeknek, amelyeket nem ők hoztak létre, mégis szomorúságot és szenvedést okoznak nekik. Háborúk, éhínségek, természeti katasztrófák, és emberek által elkövetett embertelenségek áldozataira gondolok. Egy kereszténynek ki kell állnia a jogosság és igazság mellett, el kell hogy szomorítsa őt mások szenvedése, gyűlölnie kell a gonoszt, és szeretnie kell a jót, de mindezt úgy kell tennie, hogy közben nem vesz magára semmilyen sérelmet. Isten a bíró, és egy napon mindenkinek oda kell állnia elé, és Ő igazságosan fogja megítélni mind az egyéneket, mind pedig a nemzeteket.

Egy nagyon nyílt kérdéssel azonban szembe kell néznünk. Megbántott **téged** valaki? Úgy érzed-e, hogy mellőztek, elutasítottak, figyelmen kívül hagytak, kegyetlenül vagy méltánytalanul bántak veled, cserben hagytak, és belül még mindig sértve érzed magad? Talán így válaszolsz: „De hát neked fogalmad sincs arról, hogy mit műveltek velem, te ezt nem érted”. Lehet, hogy ez igaz, lehet, hogy mások valóban nem tudják, vagy nem értik, de a kérdés akkor is válaszra vár: sértve érzed magad? Egy sértődött ember soha nem lehet igazán hűséges, és ha nem oldjuk meg a sérelem problémáját, akkor ez hatással lesz Jézus iránti hűségünkre. Már láttuk, hogy a sérelem áruláshoz és gyűlölethez vezet. Gyümölcse az Ige a „keserűség gyökerének” nevezi, és ez sok embert megront. A legelső dolog, amit meg kell tenned: ismerd be, hogy sértve érzed magad!

Ismerd be, hogy sértve érzed magad!

Mennyire fontos dolog ez! A sértődöttség bűn, és mint minden más bűnt, ezt is meg kell vallani megtérő szívvel. Ez a bűn az engedetlenség kategóriájába tartozik. Az Úr azt parancsolta nekünk, hogy szeressük egymást, és amikor az életünkbe bejön a sértődöttség, akkor a szeretet eltávozik. Egy szerető Isten elé járulunk, Aki készségesen megbocsát nekünk. A bűn befolyásolja a Vele fenntartott kapcsolatunkat, de ha megvalljuk és elhagyjuk bűneinket, akkor kapcsolatunk helyreáll. Isten az Ő prófétáján, Hóseáson keresztül ezt mondta népének, Izraelnek:

„Elmegyek, visszatérek helyemre, mígnem megismerik, hogy vétkeztek, és keresni fogják az én orcámat. Nyomorúságukban keresnek majd engem! Jertek, térjünk vissza az Úrhoz, mert ő szaggatott meg és ő gyógyít meg minket, megsebesített, de bekötöz minket!” (Hóseás 5:15; 6:1)

Milyen csodálatos, hogy Isten hív mindenkit, aki beismeri bűnösségét, és keresi az Ő arcát! Azt ígéri, hogy meggyógyítja a sebeket és a fájdalmakat, és helyreállítja a Vele való bensőséges kapcsolatunkat!

Bocsáss meg azoknak, akik megbántottak!

Miután őszintén és nyíltan beismertük, hogy meg vagyunk bántva, a következő dolog, amit meg kell tennünk: meg kell bocsátanunk mindazoknak, akik sérelmeket okoztak nekünk. Jézus így tanított minket

„Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.” (Máté 6:14-15)

Amikor az egyik tanítvány azt kérte Jézustól, hogy tanítsa meg őket imádkozni, az Úr teljesítette kérését, és ismerve a ránk váró élethelyzeteket, ezt a fontos kérést is belefoglalta tanításába: *„És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek...”*

Szeress... áldj... tégy jót... imádkozz azokért, akik bántanak téged!

Lépj tovább az Úr iránti engedelmisségben! Miután beismerted, hogy megsértődtél, bocsáss meg mindazoknak, akik a dologban érintve vannak, és tedd meg azt, amit Jézus tanított:

„Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátok fiai, aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.” (Máté 5:43-45)

Az Úr soha nem ad nekünk olyan parancsot, amelynek végrehajtásához ne adná meg a szükséges segítséget. Jézus tudja, milyen érzés az, amikor valakit elutasítanak, megvetnek, félreértene, rossz dolgokat mondanak róla, elhagyják, leköpik, hamis vádakkal illetik, mégis Ő az, Aki így kiáltott fel: *„Atyám, bocsáss meg nekik!”* Ugyanaz a Szellem lakozik minden igaz keresztényben, mint Aki az Úr Jézusban volt, és Ő tesz minket képessé arra, hogy megbocsássunk másoknak, szeressük és áldjuk őket, imádkozzunk értük, és jót tegyünk velük.

Milyen csodálatos, hogy néhány másodperc alatt le lehet számolni sérelmekkel, bocsánatot nyerhetünk, megkönnyebbülhetünk, és megbékélhetünk Istennel! Tedd meg most rögtön! Ki az, akire neheztelsz? Férjed, feleséged, gyermekeid, szüleid, apósod, anyósod, munkaadód, alkalmazottad, pásztorod, barátod, rokonod, volt jegyesed, volt férjed, volt feleséged? Hadd javasoljak itt egy imát!

IMÁDSÁG

Atyám, az Úr Jézus nevében jövök Hozzád. Elismerem és megvallom, hogy neheztelek _____-ra. Beismerem, hogy ez bűn, és kérlek, hogy könyörülj meg rajtam! Megtérek ebből a bűnből, és a Te ígéretedre hivatkozom: *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.”* Szívemből megbocsátok, és elfogadom a Te bocsánatodat. Hálát adok Jézus véérért, amely megtisztított engem. Atyám, kérlek áldd meg _____-t, és kérlek mutasd meg nekem azokat a dolgokat, amelyekről azt akarod, hogy tegyem meg _____-ért, hogy így engedelmes lehessen a Te Igéd iránt, és tudjak „jót tenni”! Kérlek, vezess engem a Te Szellemed által, és azt is mutasd meg, hogyan imádkozzam _____-ért, és szívemből kiáradhasson a Te szereteted! Az Úr Jézus nevében. Ámen.

Megbántottam-e valakit?

Ezt a kérdést is nagyon fontos feltennünk magunknak, és nem szabad elfelejtenünk, hogy a sértett személy a hűtlenség és a gyűlölet magvait hordozza magában. Szörnyű arra gondolni, hogy ezt esetleg mi okoztuk. Lehet, hogy visszaéltünk valakinek a bizalmával, megszegettünk egy ígéretet, vagy valamilyen más módon okoztunk sérelmet valakinek. Ha így van, akkor kérjük Isten bocsánatát, és mindent kövessünk el, hogy jóvátegyük a dolgot! Természetesen vannak emberek, akik a saját rossz hozzáállásuk miatt sértődnek meg, mint ahogyan láttuk, hogy voltak, akik rosszul fogadták Jézus szolgálatát, de ha megkérjük az Urat, hogy vizsgálja meg a szívünket, és mutassa meg, hogy van-e olyan ember, akivel rendeznünk kell a kapcsolatunkat, és van-e valami, amit meg kell tennünk, akkor Ő meghallgatja kérésünket.

„Kicsoda olyan megbocsátó Isten, mint te,
És ki az, akinél olyan bőséges és ingyenes a kegyelem?”

8

Hogyan maradhatsz szabad a megbántottság érzésétől?

Nemcsak az nagyon fontos, hogy leszámoljunk az életünkben lévő sérelmekkel. A másik lényeges kérdés az, hogyan őrizhetjük meg magunkat a megbántódástól. Az Ige megadja nekünk ennek receptjét.

Szeretet, ismeret, ítélkezés

Pál így imádkozott a filippiben élő keresztényekért:

*„És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban bővüljön ismeretben és minden értelmességben. Hogy megítélhessétek, hogy mi a rossz és mi a jó, hogy legyetek tiszták és **botlás nélkül valók** a Krisztusnak napjára. Teljesek lévén az igazságnak gyümölcseivel, melyet Jézus Krisztus teremt az Isten dicsőségére és magasztalására.”* (Filippi 1:9-11)

A szeretet őriz meg minket a megbántottságtól, és az apostolnak az volt a vágya, hogy a szeretet állandóan növekedjen az ismeret és az értelem segítségével. A szeretet nem sértődik meg, hanem: *„hosszútűrő, kegyes, a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr. **A szeretet soha el nem fogy.**”* (1Kor.13:4-8)

A Szellem gyümölcse szeretet. Nem csoda, hogy Pál így figyelmeztet: *„teljesedjétek be Szent Szellemmel”*, ami azt jelenti, hogy legyünk tele Krisztus szeretetével, az Ő szeretetével, amely soha nem sértődött meg. Az Ő szeretete Isten ismeretével együtt növekszik bennünk. Minél jobban ismerjük, annál jobban szeretjük Őt. Minél jobban ismerjük és szeretjük Őt, annál jobban megismerjük a különféle helyzeteket és az embereket, és így helyes döntéseket hozhatunk, és helyes következtetésekre juthatunk.

Ne ítélj!

„Annakokáért egymást többé ne kárhoztassuk: hanem inkább azt tartsátok, hogy a ti atyátokfiának ne szerezzetek megütközést vagy megbotránkozást.” (Róma 14:13)

Pál ebben a részben arra emlékezteti a keresztényeket, hogy egy napon valamennyiünknek meg kell állnunk *„Krisztus ítélőszéke”* előtt, és mindenki számot ad Istennek saját magáról. Nem arról kell majd számot adnunk, hogy valaki más hogyan élt, hanem kizárólag saját magunkról. Vigyáznunk kell, hogy ne bántsunk meg másokat, és ne térítsünk el senkit Isten akaratától. Isten szabadítson meg minket az ítélkezés szellemétől, és ehelyett inkább töltsön be minket azzal a vágygal, hogy áldást jelentsünk másoknak, és épüljenek rajtunk keresztül. Előfordul, hogy a keresztények vétkeznek és olyan hibákat követnek el, amelyek szükségessé teszik, hogy a gyülekezet vezetői korrigálják a dolgot, és néha fegyelmezés alkalmazására is szükség van, az Ige tanítása szerint. De még ezekben az esetekben sem bíróként lépnek fel, hanem úgy, ahogyan Pál ezt a galáciaiaknak tanította: *„szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is”*.

Szeresd Isten Igéjét!

Milyen csodálatos dolgot ígér Dávid a 119. zsoltár 165. versében:

*„A te törvényed kedvelőinek nagy békességök van, és **nincs** bántódásuk”* (semmin sem sértődnek meg).

Ha szeretjük Istent, akkor szeretjük az Ő Igéjét, szeretjük az Ő parancsait is, és akkor semmin nem fogunk megbántódni, mivel az a vágyunk, hogy engedelmeskedjünk Istennek, és az Ő akaratában járjunk.

Befejezésül

Alkalmazzuk ezt a három igazságot szívünkben és életünkben azáltal, hogy megkérjük az Urat: hadd tudjunk egyre jobban és jobban szeretni. Kérd Őt, hogy őrizzen meg téged mások ítéletétől! Kérd, hogy segítsen neked szeretni az Ő Igéjét! Jézus ezt mondta: *„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”*.

Egyik parancsa ez volt:

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek, amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (János 13:34-35)

Dönts úgy, hogy szeretni fogsz, dönts úgy, hogy hűséges leszel, dönts úgy, hogy engedelmeskedsz, és te is a részese leszel annak az egyre növekvő bizonyítéknak, amely azt igazolja, hogy Jézust Isten küldte, és hogy te is az Ő tanítványaihoz tartozol! Ámen.

IMÁDSÁG

Atyám, hálát adok Neked minden szeretettedért, azért, hogy hűséges vagy hozzám, és hogy mindent tudsz rólam. Azt akarom, hogy az életem, azáltal hogy szeretlek Téged és minden keresztényt, azt bizonyítsa, hogy hozzád tartozom. Úgy döntök, hogy hűséges leszek, és kérlek, hogy használj engem az egység és a megbékélés eszközeként! Segíts, hogy hűséges tudjak lenni _____-hoz (férj, feleség, szülő, gyermek), hogy hűséges barát, hűséges gyülekezeti tag, és hűséges testvér lehessen Krisztusban. Segíts vigyázni a nyelvemre, hogy ne vétkezzem ellened kritizálással, vagy bármilyen más módon, hogy ne szomorítsam meg a Te Szellemedet, és ne okozzak fájdalmat másoknak! Minél előbb hozd el azt a napot, amikor a Te egyházad arról lesz ismert, hogy szeretünk Téged, és szeretjük egymást, és kérlek kezd ez velem! Ámen!

